

MARTES, 11 DE OCTUBRE, 2016 | 55

Cultura y Sociedad

TEATRO CRÍTICA

COMEDIANTE
PARA TODO

Marc Llorente

Matant el temps
TEATRE ARNICHES DE ALICANTE

★ ★ ★

► De Pasqual Alapont. **Compañia:** La
Dependent. **Direcció:** Pepa Miralles.

Se dirige al público antes de empezar, y cuando arranca la función le pillan sin pantalones. Una espectadora le plancha ropas... El veterano Joan Gadea no quiere actuar solo, pero la compañía alcoyana a la que pertenece, La Dependent, le empuja a que participe en un monólogo amargo y divertido sobre su propia vida, aunque no al estilo de *El club de la comedia*. La realidad y la ficción se funden, y el protagonista ofrece versatilidad, destreza y variedad interpretativa para conectar muy bien con los espectadores que acudieron al Teatre Arniches de Alicante en escasísimo número. La obra *Matant el temps*, de Pasqual Alapont, le permite poner en órbita una tarea donde se resaltan vivencias, incluyendo las profesionales, y recuerdos ágilmente y con intensidad. Un plato combinado en el que las chispas irónicas componen los ingredientes junto a algunas angustias existenciales, como los miedos de una clase u otra, o los anhelos. Emociones y sensaciones que Joan Gadea domina con sinceridad y sentido lúdico en esta fu-

sión que oscila entre el presente y el pasado. Las escenas, dirigidas por Pepa Miralles, quedan perfectamente coordinadas con el dinamismo exigible durante la representación. El único comediante cuenta, canta con la cabaretera música de Panchi Vivó, da pasos de baile, según la coreografía de Ana Calvo, interpreta y se apoya a veces en imágenes de vídeo con la directora, el productor Joanfra Rozalén, el autor o un nutrido coro. Palabras y voces musicales que sintonizan con la figura de Joan Gadea. Todos los pasajes muestran la capacidad que el espectáculo necesita, y lo difícil se puede convertir en fácil si se dan estas circunstancias. Recuerda que intervino en la serie *L'Alqueria blanca*, de Canal 9, o en la película *La gran aventura de Mortadelo y Filemón*, entre otros trabajos. Dice que él siempre quiso ser Sean Connery. De ahí la foto del programa. Mata el tiempo viviéndolo, homenajeando al teatro y a la comedia para «compartir amb els amics la festa de la vida». Sobre todo, una comunicació muy directa con los asistentes, que le aplaudieron mucho.

EL MUNDO. DIJOURS 13 D'OCTUBRE DE 2016

arts | Relats

TEATRE

MATANT EL TEMPS

Intèrpret: Joan Gadea

Autor: Pasqual Alapont

Direcció: Pepa Miralles

Teatre Arniches d'Alacant.

8 i 9 d'octubre

DAVID GARRIDO

Joan Gadea, el televisiu Joaquim Falcó de *L'alqueria blanca*, ens parla de si mateix, de si mateix com a personatge de l'escena i com a persona. Això de la referència a la sèrie de l'extint Canal 9 no és debades, perquè la sèrie —era inevitable— eixí a col·lació en la interacció amb el públic que preveu el monòleg signat per Pasqual Alapont. Gadea ens desvetlla la seua intimitat, amb ofici i dots d'humor, el suficient per convertir *Matant el temps* en una estona agradable per a l'espectador, que acaba per identificar-se amb les vivències que l'actor ens descriu. Gadea interacciona amb el públic, però també ho fa amb el tècnic de so i amb el personal de La Dependent a través d'imatges, especialment amb autor (Pasqual Alapont) i productor (Joanfra Rozalén).

Matant el temps es vindica com una «reivindicació de la comèdia i les ganes de compartir amb els amics la festa de la vida». De comèdia, efectivament, n'hi ha:

els relats de les experiències vitals de Gadea estan esguitats de situacions còmiques i fins i tot tragicòmiques, com la relació amb les dues veïnes d'edat avançada. L'espectador somriu i, important, no nota el pas del temps, perquè en *Matant el temps*, tot i el títol, no hi ha moment per a l'ensopiment. Si en algun moment el monòleg té el risc de decaure, les intervencions en vídeo d'autor i productor, molt aconseguides, fan reviscolar l'acció.

La reflexió existencialista, que també l'obra la pretén, resta en un segon pla, però no s'ha de menystenir. Si en *Sol i de dol*, el poemari de Joan Vicens Foix al qual *Matant el temps* al·ludeix, el poeta medita sobre la soledat de l'individu en el món modern tecnificat, el monòleg d'Alapont incideix en la solitud quan s'acosta la vellesa i, sense perdre l'humor, de debò que obre la porta a la reflexió.